

byla po rozumu § 2 schválena. Stěžovatelka správnost předpokladu toho nepopírá, vycházejíc, jak z její stížnosti bylo by lze souditi, pouze ze stanoviska, že ustanovení toho nelze vůbec užíti proto, že v obci Roudnici není stanovených lhůt po rozumu § 6. Avšak neprávem, neboť přehlíží, že lhůty § 6, pokud jde o § 2, vztahují se pouze na 2. větu odst. 1, že však netýkají se povinnosti ohlašovati nájemní smlouvy za účelem jejich schválení. Nebyla-li však ona nájemní smlouva schválena a nenabyla-li tedy účinnosti po rozumu zákona o zabírání bytů, nevzešlo z ní stěžovatelce k bytu tomu žádné právo, jehož šetřiti by úřadu náleželo; mezi stěžovatelkou a úřadem není právního poměru, jehož mocí by mohla úřadu tomu v dispozici s oním bytem brániti; akty úřadu toho nezasahují nikterak do právní sféry právním řádem jí přiznané a ona nemá práva, pro něž by se mohla dovolávati právní ochrany. V poměru k bytu tomu jest po rozumu ustanovení bytového zákona osobou cizí, nenáleží k zúčastněným (§ 11 cit. zákona) a brojí-li proti záboru, jímž v její právo vsaženo nebylo a ani býti nemohlo, jest stížnost její bezdůvodnou.

Č. 749.

Zabírání bytů: * Jest skutkovou otázkou, zda syn, který se odebral z domova za účelem studií do jiného místa, přestává býti členem domácnosti svých rodičů ve smyslu § 5 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.

(Nález ze dne 7. března 1921 č. 2616.)

Věc: Barbora N. v Strakonících proti okresní správě politické v Strakonících o zabránění obytných místností.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím okresní politická správa v Strakonících, potvrzujíc usnesení bytové komise v Strakonících, zabrala stěžovatelce v základě § 5, bodu 1, a § 8, bodu 9, zákona z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. z bytu jejího v prvním poschodí domu čp. 66 v Strakonících jeden pokoj a kabinet se zvláštním vchodem po pravé straně kuchyně s odůvodněním, že jí po zabránění zmíněných místností zbudou k obývání vedle kuchyně ještě dva pokoje a na více místností že podle citovaných ustanovení nemá nároku.

O podané stížnosti nejvyšší správní soud uvážil:

Rozhodnutí spočívá na skutkovém předpokladě, že byt stěžovatelky sestává ze 3 pokojů, kabinetu a kuchyně. Jakou místností je onen kabinet, jejž stěžovatelka označuje jako alkovnu, ze spisů není zcela jasno; rozhodnutí nepokládá jej však za samostatnou místnost obytnou, nýbrž toliko za příslušenství zabraněného pokoje a ze tří obytných místností (§ 5, odst. 4. zák.) zabírá tedy jednu, ponechávajíc stěžovatelce dvě...

Jak z citace § 5, bodu 1, zákona z 30. října 1919 patrně, žalovaný úřad vycházel dále z předpokladu, že stěžovatelka v bytě svém bydlí sama. Stěžovatelka při svém výslechu dne 6. července 1920 udala, že jednoho pokoje potřebuje pro svého 18letého syna Karla, který je na studiích

v Budějovicích, a jednoho pro svoji neteř Boženu, která se co nejdříve k ní do bytu přistěhuje, udání ohledně syna Karla pak potvrzeno zprávou bytově komise z 29. července 1920, takže obsah jeho jeví se nesporným. Žalovaný úřad na udání toto nebral zřetele, vycházejí nepochybně z názoru, že jmenovaného syna a neteř stěžovatelky nelze pokládati za členy její domácnosti, k nimž by dle § 5 leg. cit. bylo přihlížeti. Pokud jde o neteř Boženu, je názor žalovaného úřadu správným; jeť ze spisů patrné, že členem domácnosti stěžovatelčiny dříve nebyla, že v době zabránění sporných místností v jejím bytě ještě nebydlela a okolnost, že stěžovatelka měla úmysl ji budoucně do své domácnosti vzíti, nemohla ovšem býti na závalu, aby úřad nevyslovil zábor, jehož podmínky v době šetření (§ 11 zák.) a vydání zabíracího nálezu by tu byly.

Jinak je tomu však, pokud jde o stěžovatelčina syna Karla. Opustil-li domácnost své matky a odebral se do Budějovic, aby tam přechodně pobýval za účelem studií, nezaložil tím v tomto místě svoje bydliště, nýbrž podržel nadále svoje bydliště v Strakonících a zůstal také stále členem domácnosti svojí matky. Dlužno proto pokládati jej i ve smyslu § 5 zákona o zabírání bytů za člena domácnosti stěžovatelčiny a tedy bráti na něho zřetel (§ 5, bod 2 cit. zák.). Poněvadž pak zákon (§ 8, bod 9 ve spojení s § 5, bodem 2 cit. zák.), jsou-li v domácnosti dva dospělí členové, přiznává jim nárok na tři obytné místnosti, v daném případě pak podle stavu, jak jej žalovaný úřad sám svému rozhodnutí položil za základ, v bytě stěžovatelčině více nežli 3 obytné místnosti nebyly, jeví se zábor naříkaným rozhodnutím vyslovený nezákonným . . .

Č. 750.

Nemocenské pojišťování dělnictva: * Nemocenská pokladna nemůže právem odpírati náhradu léčebného z důvodu porušení svého disposičního práva (§ 8, odst. 1 nem. zák.), byl-li pojištěnec podle zdravotně policejních předpisů ošetřován v nemocnici infekční, nikoli veřejné, byť i pokladna nebyla o tom vyrozuměna.

(Nález ze dne 8. března 1921 č. 2878¹⁾)

V ě c: Všeobecná nemocenská pokladna pro hlavní město Prahu a policejní obvod v Praze (adv. Dr. Ot. Hübschmann z Prahy) proti ministerstvu sociální péče v Praze o náhradu léčebného za Antonína M.

V ý r o k: Stížnost se zamítá, pokud se týká náhrady léčebného za dobu od 1. do 28. listopadu 1915 jako bezdůvodná; jinak se naříkané rozhodnutí zrušuje pro vadu řízení.

D ů v o d y: Ve sporu o náhradu léčebného za Antonína M., jenž byl léčen v době od 1. listopadu do 23. prosince 1915 v městské infekční nemocnici v Praze VIII., místodržitelství rozhodnutím ze dne 24. září 1918 č. 21 B 2727/1917 podle § 66 nemocenského zákona vyslovilo, že Všeobecná

¹⁾ Podobně nález z téhož dne č. 2877.